

har været en væsentligere Grund for den høitærede Finansminister til at undlade at fremkomme med den sædvanlige Dpgjørelse, end Hensynet til de Punkter, som den ærede Finansminister fremdrog som uantagelige for Finanslovens Vedtagelse. Jeg skal ikke negte, at jeg paa den anden Side blev en hel Del godt tilmode, og jeg kan sige, at jeg blev en hel Del lettet, da jeg hørte, hvad det var, den ærede Conseilpræsident og Finansminister egentlig havde at udsætte paa Finansloven og betegne som uantageligt. Den ærede Finansminister havde naturligvis mange andre Ting at udsætte paa Finansloven; men det var dog Noget, der nærmere kunde forhandles om. Det første Punkt, som Conseilpræsidenten og Finansministeren nævnte som et, det var aldeles utilfredsdeligt at lade blive staaende paa Finansloven, var et Tilskud af 25,000 Kr., som skulde gives af de dansk-vestindiske Ler til de almindelige Statsforbindheder. Jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg ikke rigtig opfattede, hvorfor det var et Punkt, der vækker en særlig Opmærksomhed. Der maa nemlig lægges Mærke til, at paa selve det Finanslovsforslag, der er forelagt, stod det samme, som nu staaar paa det For og, der er vedtaget ved Folkethingets 3die Behandling; Finansministeren har selv sat det paa Finanslovsforslaget. Nu vide vi jo, at der i Folkethinget ligger et Lovforslag, som omhandler samme Gjenstand, og det er uvidt — det er da ikke en Umulighed — om dette Lovforslag ikke endnu kan blive vedtaget af Rigsdagen, og hvis det kan ske, før Finansloven vedtages, saa bortfalder formentlig Indvendingen. Men skulde det Forslag aldeles ikke kunne blive vedtaget, og Finansministeren fik sin Billie rent ud, saa var da det Bæreste, der skete, at de dansk-vestindiske Ler blev befriede for dette Tilskud. Saaledes er min Opfattelse. Jeg kan derfor ikke se, at det Punkt er eller bør være eller kan formodes at ville blive et af de Punkter, som tilsidt ville blive et Stridens Æble. Jeg vil for mit Bedkommende finde, at det er et Punkt, som bør være noget underordnet, og jeg synes ogsaa, at, om saa skulde være, at det blev staaende paa Finansloven, som det staaar, uden at noget Lovforslag blev vedtaget, var det endda ikke noget saa Udhørt. Derom skal jeg dog ikke tale videre; men jeg skal kun sige, at jeg synes ikke, at det Punkt i en saadan stor Strid er af dem, der just ere saa særlig vigtige. Den andet Punkt, som den ærede Conseilpræsident og Finansminister fremdrog, var den Post paa Finansloven, hvor der opføres en Indtægt af 50,000 Kr. af de saakaldte Stiftsmidler. Der sigtes derved til de Midler, som den nuværende Kirkeminister tager fra geistlige Embeder, efterhaanden som de blive ledige, og samler sammen i Noget, han kalder Stiftsmidler. Det andet Thing har da fundet det rigtigt, at, naar Indtægter rækkes fra Embederne, bør de komme under en

anden Forvaring og ikke alene betros til Kultusministeren. Nu hørte jeg nok af et andet Medlem i Thinget igaar, at det var Noget, der var aldeles udhørt; en Lov maatte gaa forud. Jeg tror imidlertid, at vi allerede have et lignende Tilfælde paa Finansloven, et Tilfælde, der har eksisteret i ikke saa faa Aar. Det er nemlig ikke mig bekendt, at der eksisterer nogen Lov om Bispe-tienderne og Bispernes Lønning. Saavidt jeg veed for Diebliffet, har man uden Videre opført Bispernes Embedsindtægter paa Finansloven, ligesom Bispernes Lønninger staa paa Finansloven, og for begge Dele er der vistnok ingen særlig Lov vedtaget. Skulde det nu med Hensyn til Indtægter, som vilkaarlig blive fratagne de nuværende Embeder og efter en Ministers egen Bestemmelsesret blive indsamlede i Noget, han kalder Stiftsmidler, være saa forunderligt, om Rigsdagen fandt sig bespøjet til at sige: Vi have ikke faaledes Haand i Gank med den Minister, at vi for nuværende Tid vide nogetsofomhelst Middel til at forebygge de Foranstaltninger, som Ministeren foretager; men da det saavel af Ministeren, der foretager Foranstaltningen, som ogsaa ellers gjentagende er hændt i Rigsdagen, at disse Midler ere Statsmidler, finde vi det naturligt, at Staten ogsaa ved Siden af sine øvrige Midler faar disse Midler under sin Beskyttelse og Varetagt. Det tredje Punkt, som den høitærede Conseilpræsident fremdrog som aldeles uantageligt, var Standsningen af Driften af det kongelige Theater. Det er nu egentlig et stort Spørgsmaal, og det undrer mig slet ikke, at der ogsaa om dette Spørgsmaal er stor Meningsforskjel, men Et maa vi ikke glemme, nemlig, at fordi det er en gammel Indretning, som er drevet for Statens Regning i en stor Del Aar, har Bevillingsmyndigheden aldrig frastrøvet sig sin Ret til at bestemme, hvilket Tilskud den vil give til denne Anstalts Drift. Dersom det skulde være saa, at denne Drift af Theatret skulde absolut finde Sted, lad det saa koste, hvad det koste vil, saa var efter min Mening Bevillingsmyndigheden meget ubelig skillet. Rigsdagen har kun meget lidt Indflydelse paa denne Indretnings Administration; det er kun ved Tilskudet til Theatret, at Rigsdagen har nogen Indflydelse derpaa, og naar Rigsdagen saa kun skulde bevilge de Penge, som Administrationen forlanger, var jo Rigsdagens Bestemmelsesret Intet. Jeg kan nu ikke tro, at en Fortolkning som den, at Theatret skal drives, lad det saa koste, hvad det vil, kan holde Stand ved en nærmere Prøvelse. Vi maa uden Tvivl komme til et Resultat, hvor den lovgivende Forsamling, Bevillingsmyndigheden, faar en passende Ret paa dette Omraade og paa alt Andet, som ligger indenfor Bevillingsmyndighedens Grændse. Dersom min Slutning ikke svigter mig, fik vi for en Del Aar tilbage — jeg erindrer ikke, ved hvilken Leilighed — Oplysning om det Antal Personer, som